

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 5 (790) ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1930

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Πόσα χρόνια! Ποιός θυμᾶται; Χρόνια πάνε
μὲς στὸν κίμπο, ποῦ τὸ λύκαμα τὸν πνίγει.
Μοῦ ροζιάσαν οἱ παλάμες νὰ κρατῶνε
τὴ βουκέντρα. Τὸ κορμί
σκέβρωσε ἀκλονθώντας τὴ γραμμὴ
ποῦ τᾶλέτρι μου τὸ ἐπίμονο ὄλο ἀνοίγει
μὲς στὸν κίμπο, ποῦ τὸ λύκαμα τὸν πνίγει,
σκιώντας χρώματα σκληρὰ
γὰ σπορὰ
ποῦ—τὸ ξαίρω—
ἄλλοι θὰ χαροῦν τὸ θέρο.
Εἶναι ἡ βλέψη μου θολή
καὶ βαραίνει ἀπάνω μου πολὶ
τοῦ ἔπνου ἀβίασταχτη ἡ ἀνίγκη.

Μόλις, ξεπερνώντας τὸ φαράγγι
ποῦ στενὴ ζωοῦλα κλεῖ,
φτάσω στὴν κορφὴ ποῦ ἀντίκου λάμπει,
ἄλλοι θὰ στρωθοῦν μπροστά μου κίμποι,
πλούσιοι κίμποι, ἀπέραντοι γιαλοί·
θὰ μοῦ στείλουνε σταυτὰ χαρὰς φρονές
πολιτεῖς μακρινές·
ἀπ' τὸ γριζιο ἀραξοβόλι,
μέσα στὰ χρυσάλλινα πρωϊνά,
πρὸς τὰ πλάτη, πρὸς τὰ μίκρη, πρὸς τὰ χύη,
πρὸς τὸ πέλαγο ποῦ ὀλόβολο ἀντηχάει,
τὰ ὄνειρότρεμα θὰ νίγουνε πανὰ τους
γὰ ταξίδια τὰ καρίβια ἀλαργινά,
γὰ ζωές καὶ γὰ θανάτους,
μέσα στὰ χρυσάλλινα πρωϊνά,
πέρ' ἀπὸ τὸ γριζιο ἀραξοβόλι·
τὰ ψηλὰ καμπαναριά, οἱ γιγάντιοι θόλοι,
ὁ καθένας κ' ἕνας πέτρινος ἀνθός,
τὰ χρυσάφια τους θὰ χύνουνε, καθὼς
στοῦ ἡλιου θὰ ξεπνᾶνε τὸ φιλί,
ποῦ, τεράστιος, ἀπ' τοῦ πέλαου τὴν ἀγκάλη
θὰ προβάλλει
καὶ τεράστιος θὰ νεβαίνει.

Μόλις πάω, μὰ δὲν μπορῶ,
τὸ κορμί μου εἶναι σκεβρό,
εἶναι ἡ βλέψη μου θολή,
ἡ ψυχὴ μου τσακισμένη,
καὶ ἔπνος πᾶνω μου πολὶ βαρῆς βαραίνει.

Κι ὅμως
—εἶναι οἱ χρόνοι μακρινοί,
μὰ στὴ μνήμη ἀπείραχτα ὅλα τᾶχω—
παρατώντας καὶ βουκέντρα καὶ γυννὶ
λοξοδρόμησα μὰ μέρα

κ' ἕνας δρόμος
μ' ἔβγαλε στὴν ἄκρη πέρα,
σ' ἕνα βράχο
ποῦ γυμνός καὶ σὴν κομμένος μὲ πελέκι
πάνω ἀπὸ τὸ πέλαο στέκει.
Κι ὅπως εἶτανε γαλήνη,
ποτισμένη ἀπὸ τὴν πὺ καθίρια ἀχτίδα,
καὶ τὰ βλέμματ' ἀπ' τὸν πόθο εἶχανε γίνει
κοφτερά,
μὲς στὰ διάφανα τὰ βύθια νερά,
μὲς στῆς θάλασσας τᾶγνὰ μυστήρια, καὶ εἶδα
Στὸ βυθὸ της,
στὴν ἀστραφτερὴ πολυχρωμία,
μέσα στὴ βαρεὶ του πανοπλία
ὁ πνιγμένος κείτονταν ἱππότης.
Ζωντανὸ κοράλλι
τὴν ἀσπίδα ἐκρίταε ποῦχε προσκεφαλί.
Οἱ ἀτραγίνες γυάλινες τριγύρου
τὶς κλωστὲς κρατούσανε τοῦ ὄνειρου.
Καὶ γὰ κείνον ἀπ' τοῦ πέλαου τὴν κορφὴ
κι ἀπ' τοὺς κύκλους τῆς ὑδρόβιας πλάσης
—πῶς, ψυχὴ μου, αἰτὰ νὰ τὰ ξεχίσεις;—
δίχτι ἀχτίδων, πλέοντας μέσα χρυσαφί,
τῆς ζωῆς τὴν κάθε σκλάβωνε μορφή·
στοιχειωμένοι ἔγνιες καραβίων,
τὰ λυγίσματα νερόχαρων ἀνθῶν,
ξωτικά νεράιδων ἀλλή
ὅπου δὲν τὰ βάζει ὁ νοῦς,
τῶν κητῶν τὴν ἄγρια πάλη
ἀπ' τοὺς σκοτεινοὺς ὠκεανούς,
κ' εἶταν ὅλης τῆς ζωῆς ἡ ἀντιφεγγίδα
σπλαβωμένη στὴ χρυσή του κοίλη ἀσπίδα.
Καὶ πλεγμένα στὰ χρυσάχτιδα πλεμάτια,
ξαφανισμέν' ἀπὸ τὸ φῶς τῆς πανοπλίας,
τὸν κοιτάζανε τὰ ψάρια μὲ τὰ μάτια
τὰ μεγάλα, τ' ἀνοιχτά, τῆς ἀπορίας.

Μὲς στὴ θύλασσα, στὸν τρίσβαθο βυθὸ της
στοιχειωμένος ὄνειρεύονταν ἱππότης.
Πόσα χρόνια νὰ περάσαν!
Κι ὅμως τώρα ποῦ οἱ παλάμες μου πληγιάσαν
κι ἀκλονθώντας τὴ γραμμὴ
τοῦ γυννίου μῶχει σκεβρώσει τὸ κορμί,
ποῦ εἶν' ἡ βλέψη μου θολὴ καὶ κορραμένη
καὶ ἔπνου ἀνάγκη ἀπάνω μου βαραίνει,
πῶς ἡ τύχη του ἀπ' τῆς θήμησης τὰ ἐρέβη
ξεπροβάλλει καὶ τὴ σκέψη μου χαϊδεύει!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ